

Recension av Crister Enander av:

Alla de andra som också skrev

Författare: Thomas Nydahl

Thomas Nydahl har låtit ge ut en ny bok. Thomas Nydahl har gett ut många böcker, uppemot ett fyrtiotal. Sedan åttiotalet har jag recenserat en del av dem.

Det börjar bli en aning besvärande. Dilemmat är att det i många avseenden är samma bok. De är en sorts uppiffade klippsamlingar eller - om man vill vara snäll - så skulle man kunna säga att Thomas Nydahl skrev bloggböcker långt före dess bloggar ens var påtänkta.

Konceptet är hur som helst detsamma: det är vardagstankar varvade med ännu inte svalnade bokrecensioner och utkast till essäer. I sin nya bok, den formmässigt vackra Alla de andra som också skrev, har Thomas Nydahl till exempel på nytt låtit trycka de recensioner han nyligen skrev om Jörn Donners biografi om Elmer Diktonius, V. S. Naipauls A Writer's People och Thomas Bernhards Skogshuggning.

Det är, handen på hjärtat, inte många recensioner som tål att direkt överföras i bokform. Thomas Nydahls gör det förvisso inte. Som jämförelse kan påpekas att Björn Nilsson, denne de kvicka och lekfullt lärda formuleringarnas mästare som kunde fästa vingar på de trivialaste av texter, under hela sitt liv gav ut en enda klippsamling. Problemet är inte att Thomas Nydahl skriver illa. Det gör han inte. Vad som stör är i stället att han ställer sig själv och sin ständigt svullna själ framför texternas föremål. Genom en imponerande självupptagenhet skymmer Thomas Nydahl det han vill skildra eller berätta. I Alla de andra som också skrev finns dock två undantag där Nydahl för en stund förmår att kliva lite grann åt sidan. Det är två intervjuer, dels med den i Frankrike bosatta författaren Karin Stensdotter som skrivit romanerna Arnes kiosk och Den gordiska soffan, dels med översättaren Ervin Rosenberg som på senare år främst ägnat sig åt att försvenska ungraren Imre Kertész böcker.

Dessa två samtal är bokens behållning.

Ett annat och avsevärt större problem med Thomas Nydahl och alla hans böcker är den närmast konsekventa hållningslösheten, eller som man skulle sagt förr: hans brist på intellektuell hederlighet. Hur ska man idag kunna ta en skribent på allvar när han försöker skriva inkännande, snudd på sliskigt, om den judiska erfarenheten - hos till exempel Imre Kertész - när man vet att Thomas Nydahl under buller och självgod uppståndelse i pressen erkänt att han varit antisemit? Antisemitens hätskhet och filosemitens förståelsefulla iver ligger i regel skrämmande nära varandra.

Alla de andra som också skrev är skriven av en man som en gång i tiden skrivit hyllningsdikter till Albanians diktator Enver Hoxha, och även till Lillefar själv - Josef Stalin, som skrivit försonande och förstående om Libyen och dess diktator Muammar Khadaffi.

När han nu berättar om sina själsliga våndor, sina långa nätter av hemsökelse och plågsam oro, sina problem med alkohol och behov av psykofarmaka, hur han svalkar sin svettiga själ med Mahlers symfonier och finner tröst hos den store Fernando Pessoa, ja, vad ska man säga? Jag vet faktiskt inte. Men jag instämmer i vad Stefan Sauk sade i gamla Lorry: "Jag är skeptisk."

Crister Enander